

[Kristen Amby.]

Ja, saa kan man være saa konservativ — det troede jeg nu ikke, at det ærede Medlem Hr. J. S. Foget var —, at man siger: Ja, det skal blive, som det er, der skal ingenting ske. Saa faar vi nogle Skudshale-Affærer her og dér, og dem kan man maaske have Held til at slaa tilbage, hvor længe ved jeg ikke, og i øvrigt afventer man Begivenhedernes Gang. Men selv om altsaa Udviklingen paa dette specielle Omraade blev efter den Linie, det tegner til, Samlingen af Arbejderne i en stor Landarbejderorganisation og af Bønder og andre i en Arbejdsgiverorganisation, er det simpelt hen en umulig Tilstand, hvis man tænker sig, at] Organisationsmidlerne, Louckout og Strejke, skal bringes i Anvendelse, for det kan de ikke, det maa man da vide.

Hvad er saa Vejen? Ja, naar det konservative England har kunnet gaa den Vej, jeg har skitseret, var det saa ikke tænkeligt, at man prøvede paa at overveje her i Landet, om det ikke netop er Vejen ud?

Med Hensyn til det reelle Indhold af det ærede Medlems Spørgsmaal da maa jeg først sige til det ærede Medlem, at jeg synes ikke om den Debatform, hvor man river en Sætning ud af sin Sammenhæng og saa bygger sin Polemik op paa den. Det ærede Medlem siger, at jeg har sagt, at det at være Landarbejder er et Helvede. Det er rigtigt, det Udtryk staar jeg ved i den Sammenhæng, hvori det er sagt, men jeg er da ikke saadan en Idiot, at jeg det ene Sted nogle faa Sætninger før siger, at det at være Landarbejder, naar man har fast Arbejde til den overenskomstmæssige Løn Aaret rundt, er meget bedre end at være Arbejdsmand i Byen, og jeg saa bagefter skulde sige generelt og almindeligt, at det at være Landarbejder er et Helvede (*J. S. Foget*: Det har jeg heller ikke sagt!). Det ærede Medlem byggede sine Betragtninger over for mig før udelukkende paa det Udtryk — udelukkende paa det Udtryk —, og hvis det ærede Medlem vil læse efter, staar det, som jeg her siger.

Jeg har ganske vist ikke sagt — jeg indrømmer, det kan man fange mig paa, hvis man ønsker det —, at det er den løse Landarbejder, jeg tænkte paa. Men det fremgaar tydeligt af Sammenhængen, for det siges umiddelbart efter: Han kan komme til at køre Gødning eller noget andet et Par Dage om Ugen, men hvad skal han saa de øvrige 4 Dage? Ja, Kommunen har maaske Brug for ham de to. Hans Problem — og det er det, der er et Helvede for Mænd, der vil forsørge sig selv og deres

Familie — det er: Hvad skal jeg gøre den Tid, jeg ikke kan faa Arbejde hverken i det Erhverv, jeg egentlig gerne vilde blive i og ved, eller i Kommunen?

Saa vidt jeg har opfattet, har jeg ikke hørt det ærede Medlem prise den Tilstand, der giver sig Udtryk i, at Landarbejderen kan faa Understøttelse de resterende to Dage. Hvis det ærede Medlem mener, det er udmærket, som det er, vi maa have disse Arbejderreserver i Landbruget til det løse Arbejde, saa maa Kommunen bruge dem et Par Dage ved Siden af, skulde han ogsaa prise, at det er saa heldigt her i Landet, at man for de resterende to Dage kan give dem en Understøttelse, de kan leve af. Men jeg har ikke hørt det ærede Medlem drage den Konsekvens. Det maatte dog være Konsekvensen. Det er en Konsekvens, jeg nødig vil drage, at det skal være den Tilstand, vi skal akkviescere ved, og ud fra de almindelige Betragtninger, det ærede Medlem har og Borgerligheden har, skulde man vel søge at komme hen til en Tilstand, hvor der virkelig var Arbejde Aaret rundt alle de 6 Dage, ikke bare i dette Erhverv, men i andre Erhverv ogsaa.

Det reale Spørgsmaal, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, om det Landbrug, der har det saadan og saadan, saa kan give de Vilkaar, som jeg har ment det skulde give, det kan jeg besvare saaledes — saaledes som jeg allerede gjorde i min første Tale —, at det afhænger af, om det offentlige i den Udstrækning, det ske kan, vil give Landbruget saadanne Vilkaar, at Lønnen kan aflagses.

Det, jeg begyndte med at sige, var, at vi staar i en Situation — det ærede Medlem maa jo saa retlede mig, hvis det ikke er Tilfældet —, hvor alle maa erkende, at Landbrugets økonomiske Tilstand, enten man vil det eller ej, er bestemt paa planøkonomisk Vis. Lad nu være, det er et Udtryk, der ikke helt dækker de forskelliges Meninger, men det er ganske klart, at med Hensyn til Prisansættelse, med Hensyn til Produktionskvantiteten, der maa man have Plan i Landbrugets Økonomi. Det er vi tvunget til baade udefra og for øvrigt ogsaa indefra. Jeg mener, det er den Tilstand, der er. Er der nogen, der kan vise eller blot antyde, at en anden Tilstand i en taalelig nær Fremtid kan tænkes at indtræde? Nej, siger det ærede Medlem, jeg tror det heller ikke. Saa siger jeg: Da i dette Erhverv Forholdet er saaledes, saa er der Grund til her at begynde med Mulighederne for en objektiv Lønansættelse, idet jeg udtrykkeligt siger, at saa maa der til den Løn for Arbejderne, man